

Pán Ježiš mení pohľad na zmysel zachovávaní prikázaní. Nie je to bremeno, ktoré tlačí človeka a oberá ho radosť s povzdychom „čo všetko nesmiem a čo všetko musím.“ Ježiš hovorí o radosť, ktorá nemá ľudský pôvod, ale nadprirodzený. Hovorí: „aby vo vás bola moja radosť.“ (Jn 15,11) Dôvodom smútku kresťanov je, že málo túžime po radosť, ktorá má svoj pôvod v Bohu, lebo sa bojíme, že nebudeme skutočne šťastní. Preto sme nešťastní, lebo sa chceme o radosť postarať sami bez Boha. Chceme „svoju“ radosť. Hoci slovenský text uvádza jemnejší preklad „už vás nenazývam sluhami“ (Jn 15,15), grécky text používa slovo „dúlos“ – otrok“. Neraz sa v našom živote pokúšame ísť cestou bez Boha v domnení, že len tak bude šťastní a slobodní a skončíme ako otroci spútaní vlastným egoizmom. Boh nechce z nás otrokov. Zachovávanie Božích prikázaní nezotročuje, ale robí nás priateľmi Krista. On je stále našim priateľom. Sme však my stále jeho priateľmi?

### **Niet väčšej lásky, ako láska Krista**

Ježišovo vysvetlenie v čom spočíva príkaz lásky (zostať v Ježišovej láske, zachovávať jeho prikázania, mať jeho radosť, byť jeho priateľmi, prinášať ovocie) má zabrániť nesprávnym predstavám o láske a jej rôznym karikatúram, ku ktorým, žiaľ, prichádza, neraz s odvolávaním sa na Krista a jeho evanjelium. Až po tomto nevyhnutnom vyjasnení Ježišovej pozície, nastáva vyvrcholenie, ktorým je Ježišov príkaz „aby ste sa milovali navzájom“ (Jn 15,17). Nie je to teda ani návrh alebo želanie, ale príkaz usilovať sa o lásku v jej najčistejšej a najvznešenejšej podobe, ktorá je viditeľným spôsobom prítomná v láske Krista. Evanjelista Ján ju podáva Ježišovým príkladom umývania nôh svojim učeníkom a vrcholí jeho obetou na kríži, ako láska Toho, kto položil aj svoj život za priateľov.

*autor: František Trstenský*

*zdroj: postoj.sk*

## **SVIATOSŤ POMAZANIA CHORÝCH**

### **Kristus Nám Ukazuje,**

### **Ako Zvládať Zdanlivo „Nespravodlivé Utrpenie“**

*Biskupský vikár pre nemocničnú duchovnú službu Trnavskej arcidiecézy Rudolf Kopinec približuje sviatosť pomazania chorých.*

#### **Spôsobuje prijatie tejto sviatosti zároveň aj prijatie plnomocných odpustkov a odpustenie hriechov?**

Úplné odpustky, ktoré kňaz môže v rámci sviatostného zaopatrenia, teda vyslúženia sviatostí, udeliť, spôsobujú odpustenie hriechov a dočasných trestov za hriechy – v tom sa nám ukazuje nesmierne Božie milosrdenstvo. Niektorí však akoby nerozumeli tomu, že Božia spravodlivosť hovorí aj o trestoch, ktoré aj po odpustení hriechov zostávajú a spravodlivosť si žiada zadostučiniť im.

Keď aj na ľudskej úrovni niečo chtiac alebo nechtiac zničíme, úprimne prosiac o odpustenie, môže nám byť odpustené. To však neznamená, že je to už „vybavené“. Spravodlivosť káže dať veci do poriadku, opraviť to, vynahradiť. A vynáhrada s tým spojená je spomínaným spravodlivým „trestom“. Či už vlastná, alebo tam, kde to nie je možné – sprostredkovaná, pre dobrá udelené cirkvi.

#### **A ako je to pri zomierajúcom?**

Keď ako kňazi udeľujeme pri lôžku zomierajúceho úplné odpustenie hriechov, neznamená to, že ten človek už nepotrebuje ísť na spoveď, ale že v danom okamihu si už nedokázal svätú spoveď vykonať a aj napriek tomu Boh k tomuto človeku so svojím milosrdenstvom pristupuje.

Odpustky nie sú v žiadnom prípade len prostriedkom, ktorým sa odstraňujú tresty za hriechy. Úlohou odpustkov je pomáhať človeku v každodennom vzrastaní v čnostiach a kresťanskej láske. Udelené odpustky znižujú alebo úplne snímajú všetku vinu získanú za hriechy, ktorá bráni človeku prichádzať k bližšiemu spoločenstvu s Bohom. Umožňuje kajúcemu veriacemu nachádzať pomoc v tejto špeciálnej forme lásky cirkvi, pre zanechanie starého človeka a oblečenie si nového, podľa obrazu Stvoriteľa.

#### **Ako kňazi v týchto prípadoch pomáhajú?**

My kňazi môžeme človeku pomáhať vzbudením si ľútosti, modliť sa nahlas pri ňom a spolu s ďalšími sviatosťami mu udeliť aj tieto úplné odpustky. Pre veriaceho človeka je povinnosťou a aj veľkou milosťou prijať pred smrťou aj Eucharistiu ako „viatikum“ – pokrm na cestu do večnosti.